

בעזהש"ת

קונטרס

א פשרין פסח

דער קונטרס פֿרענגט אַרויס די גרױסקױט און הייליגקױט פֿונעם הייליגן יום טוב פֿסח, די גרױסקױט פֿון די הייליגע מצות און פֿון אַלע מצות פֿון פֿסח, װי אזױ אַ איד קען זױך זײן צו האָבן אַן אַמת'ע פֿשר'ע און פֿרייליכע יום טוב פֿסח.

אַיפֿערקעזעצט אויף אַידיש פֿונעם קונטרס "שיחות מוהרא"ש לחג הפסח" פֿון הרב הגאון הצדיק, עמוד האמונה, װאס פֿרענגט אַרײן די הייליגע און רײע אַמונה אין די גאַנצע װעלט

פֿבֿוד קדושת מֶרֶן מוהרא"ש זי"ע

געבויעט אויף די װערטער פֿון הייליגן רבין, אַדונו, מוריני ןרבינו רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
און אויף די װערטער פֿון זײן תלמיד, מוריני הגאון הקדוש רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ארויסגעגעבן בעזהש"ת
דורך חסידי ברסלב - װיליאַמסבורג

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

א פֿאַר'ן פֿסח

א

עס קומט דער הייליגער און פֿרייליכער יום טוב פֿסח, יעדער גרייט זיך צום גרויסן יום טוב, מען רוימט און מען וואשט, מען קראצט און מען רייבט, מען מאכט זיכער אז עס זאל נישט פֿלייבן קיין בֿרעקל חמץ אין הויז; מען לויפט און מען קויפט איין לֿכבוד יום טוב, מען האנדלט זיך איין מצות און וויין, פיש און פֿלייש, מען קויפט איין פֿרישע קליידונג און זיך פֿאר די גאנצע פֿאמיליע לֿכבוד

א פֿשר'ן פֿסח

יום טוב; יעדער איז פארנומען מיט די הקנות און צוגרייטונגען צו דעם גרויסן יום טוב.

אין די זעלבע צייט דארף מען אבער געדענקען אז עס איז נישט גענוג בלויז די גשמיות'דיגע הקנות, מען דארף זיך אויך צוגרייטן צום יום טוב ברוחניות. מען דארף לערנען די הלכות פון פסח, מען דארף בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין צו האבן א פרייליכן און פשר'ן פסח, אז מען זאל זיין אפגעהיטן גאנץ פסח פון חמץ, און אז מען זאל זוכה זיין צו עסן די הייליגע מצה און מקנים זיין אלע מצות פון דעם יום טוב פרייליכערהייט.

א מענטש אליין קען גארנישט טון, ער קען ארבעטן שווער און מיט אלע כוחות פרובירן צוצוגרייטן אלעס אויף יום טוב אז אלעס זאל קלאפן אויפ'ן בעסטן אופן, אויב אבער נעמט ער

נישט אריין דעם אייבערשטן אינעם בילד, דאן וועט ער נישט אַנקומען אין ערגעץ. רבי נתן האט אמאל געזאגט: "די וועלט זאגט אז מען דארף טון און דער אייבערשטער וועט שוין העלפן, און איך זאג אז נאר אויב דער אייבערשטער העלפט קען מען עפעס טון". נאר דורך דעם וואס מען גרייט זיך צו צום יום טוב ווי עס דארף צו זיין, מען לערנט די הלכות און מען בעט דעם אייבערשטן אז דער יום טוב זאל זיך גוט אויסאַרבעטן, נאר אזוי קען מען האבן די סייעתא דשמייא אז אלעס זאל טאקע זיין אויף די ריכטיגע און בעסטע וועג.

איינמאל האט רבי נחמן טולטשינער געהאלפן פאר רבי נתן אויפצושטעלן די סופה ערב סופות, ער האט שווער געאַרבעט אַ גאַנצן טאג אויפצושטעלן די סופה. ביינאכט ביי די סעודה האט ער געזאגט

פֿאר רבי נֶתָן: "ווען מען אַרבעט שווער אַ גאַנצן טאָג און מען מוטֿשעט זיך שטאַרק אויפֿצושטעלן די סופֿה, דעמאָלט שפּירט מען גאַר אַן אַנדערע טעם אין די סופֿה".

האַט אים רבי נֶתָן געזאָגט: "דאָס האָסטו נאַכנישט פֿרוּבירט, צו בעטן דעם אייבערשטן אַ גאַנצן טאָג: 'רבּונוּ שֶׁל עוֹלָם, געב מיר צו שפּירן די טעם פֿון די סופֿה', וואָסערע טעם מען שפּירט דעמאָלט אין די סופֿה..."

און די זעלבע איז ביי אַלע ימים טובים, אויב בעט מען דעם אייבערשטן קודם אַז מען זאל פֿילן אַ געשמאַקע טעם אין דעם יום טוב, און אין די מצות פונעם יום טוב; מען בעט דעם אייבערשטן אַז דער יום טוב זאל זיין גוט און פיין, און אַלעס זאל זיך אויסאַרבעטן אויפֿן בעסטן אופן, דאן

שפּירט מען גאר אן אַנדערע טעם, עס איז גאר אַ געשמאַקע יום טוב.

ביים הייליגן בעל שם טוב זי"ע האט אמאל פּאסירט אז ער האט געשיקט זיין תלמיד הרה"ק רבי דוד פון מיקולייב זי"ע אז ער זאל פּארן קיין בוקאווינע צו ברענגען וויין פאר קידוש און הבדלה, פאר פּסח און פאר אַ גאַנץ יאר; ווייל דארט אין אוקריינע, וואו דער הייליגער בעל שם טוב זי"ע האט געוואוינט, איז נישט געווען צו פּאקומען קיין גוטע טרויבן פאר וויין.

נאך אינמיטן ווינטער האט זיך רבי דוד ארויסגעלאזט אויף דעם לאנגן און שווערן וועג קיין בוקאווינע צו ברענגען וויין פאר זיין הייליגן רבי'ן, מיט'ן ציל אז עס זאל שוין זיין גרייט אויף פּסח. אַנקומענדיג אהין איז ער אַליין

אַרומגעגאַנגען אויפֿזוכן די בעסֿטע טרויבן, ער
 האט אַליין געשניטן די טרויבן און עס
 אַהיימגענומען צו זיין אַכסניָה, ער האט אַליין
 געקוועטשט די טרויבן און געמאַכט די וויין, ווען
 אין די זעלבע צייט האט ער גאר שטאַרק אַכטונג
 געגעבן אז קיינער זאל נישט קענען צוקומען צו די
 וויין. ער האט געהיטן אויף די וויין ווי אַן אויג אין
 קאפּ, אַפילו ביינאַכט פֿלעגט ער שלאפֿן נעבן די
 וויין, קיין איין מינוט האט ער נישט מסיח דעת
 געווען פון די וויין. ער האט געטון אַלעס וואס ער
 קען אז ער זאל ברענגען פֿאַר זיין רבי'ן די בעסֿטע
 און די מערסט מִהֶדֶר'דיגסטע וויין וואס איז נאַר
 מעגליך.

נאך לאנגע וואכן פון שווערע אַרבעט האט ער
 שוין ענדליך געקענט אַרויפֿלאדענען די פֿעסער

וויין אויפ'ן וואגן, און זיך אַרויסלאָזן אויפ'ן וועג צוריק. אויך אין לויף פון די גאַנצע וועג האט ער זייער שטאַרק אַכטונג געגעבן אויף די וויין.

ווען ער איז שוין אַנקומען פֿאַר'ן הויז פון הייליגן בעל שם טוב זי"ע, האט ער געשפּירט אַ דערלייכטערונג אויפ'ן האַרץ אז ער האלט שוין דא, אָבער פונקט דעמאלט איז ער געווארן אַפּגעשטעלט דורך אַ פּאַליציאַנט וועלכער האט שטָרענג געפֿאַדערט צו וויסן וואס עס ליגט אין די פֿעסער אויפ'ן וואגן.

רבי דוד האט אים געזאגט דעם אַמת אז דאס איז וויין וואס ער האט געפֿרענגט פון בוקאווינע, דער פּאַליציאַנט האט אים אָבער נישט געוואלט גלייבן, ער האט מורא געהאט אז דאס איז אַפֿשר ברוינפֿן וואס ער באהאלט אין די פֿעסער, וואס דאס איז דאן

געווען פארבאטן לויט'ן געזעץ. דער פֿאליציאנט
 האט ארויסגענומען זיין שווערד און
 אריינגעשטאכן אין די פעסער צו זען וואס זיי
 ענטהאלטן, און נאכדעם וואס ער האט פֿארזוכט
 אביסל דערפון און זיכער געמאכט אז עס איז טאקע
 נאר וויין און נישט קיין ברוינפֿן, האט ער זיך
 אנטשולדיגט פאר רבי דוד פֿאר'ן אים חושד זיין
 אומזיסט, און איז אנועקגעגאנגען.

רבי דוד האט אפֿער שוין יעצט גארנישט געהאט
 פון די גאנצע וויין, נאכדעם וואס דער גוי האט שוין
 געטרינקען דערפון און עס געמאכט פאר זיין נסך. די
 גאנצע שווערע הארעוואניע וואס ער האט
 אריינגעלייגט אין די וויין פאר אזוי לאנג איז יעצט
 געגאנגען לאיבוד, ממש פֿאר'ן הויז פון זיין הייליגן
 רבי'ן. ער האט נישט געקענט אויסהאלטן דעם

גרױסן צער, ער איז אַרײַנגעגאַנגען צום הייליגן
 בעל שם טוב זי"ע און האט אויסגעבראַכן אין אַ
 געוויין: "הייליגער רבי, איך האב אזוי שווער
 געאַרבעט פֿאַר די וויין, און פֿונקט יעצט האט דאס
 געמוזט געשען צו מיר. וואס האט איך געזינדיגט?
 וואס האב איך שְׁלֶעכְטִס געטון? אַז עס איז זיך מיר
 געקומען אַזאַ שווערע שְׁטְרַאף?"

דער הייליגער בעל שם טוב האט אים
 געענטפֿערט: "איך בין זיכער אַז דו האסט געטון
 אַלעס ריכטיג ווי עס דאַרף צו זיין, איך בין זיכער
 אַז דו האסט פֿרובירט מיט די בעסטע כוחות
 אַכטונג צו געבן זייער גוט אויף די וויין; איין זאַך
 האסטו אַבער פֿאַרגעסן, האסט פֿאַרגעסן דעם פֿסוק
 אין תּהלים (קכ"ז, א) "אַם ה' לא יִשְׁמֵר עיר, שׁוֹא
 שְׁקֵד שׁוֹמֵר", אַפֿילו דו זאַלסט זיך אַנְשְׁטְרענגען צו

א פֿשר'ן פֿסח

היטן אַ זאך מיט אַלע כוחות, וועסטו דאס אָבער
 נישט קענען באַווייזן אָן דעם אייבערשטן. דו
 וואלסט געדארפט די גאַנצע צייט בעטן דעם
 אייבערשטן אז ער זאל היטן אויף די וויין, און דאן
 וואלט עס נישט צוגעקומען צו דעם פֿראבלעם."

זעט מען פון די מעשה אז דער עיקר איז נאר
 תפלה. ווען עס דערנענטערט זיך דער יום טוב פֿסח
 און אידישע קינדער אַרבעטן זייער שווער און
 מוטשען זיך צו רוימען און צוגרייטן אַלעס אז דער
 יום טוב זאל געלונגען אויפֿן בעסטן און שענסטן
 אופן, דארף מען אָבער געדענקען אז דער עיקר פון
 אַלעס איז נאר צו בעטן אַסאך דעם אייבערשטן,
 ווייל אָן זיין הילף קען מען נישט אַנקומען אין
 ערגעץ.

דער הייליגער צדיק הרה"ק רבי משה לייב סאסובער זי"ע פֿלעגט צוגרייטן זיינע מצות מיט א געוואלדיגע זהירות, ממש אויסערגעווענליך; ער פֿלעגט אליין פֿלאנצן די ווייץ, אליין באוואסערן, אליין געשניטן און געמאלן, אליין געקנעטן און געבאקן, אלעס מיט אן אויסערגעווענליכע זהירות.

איינמאל פאר פֿסח, נאכ'ן באקן די מצות, איז דער צדיק אהיימגעגאנגען מיט די מצות מיט א געוואלדיגע שמחה אז ער האט זוכה געווען צו האבן אזעלכע מהודר'דיגע מצות אויף פֿסח. אויפ'ן וועג אהיים באגעגנט ער א פֿשוטער איד וואס גייט אויף אהיים מיט זיינע מצות. דער איד גייט אזוי טאנצעדיגעהייט, ער זינגט זיך אונטער א פֿרייליך ליידל, און דער צדיק האט זיך געוואונדערט, "דער איד איז נאך מער פֿרייליך פון מיר מיט מיינע מצות,

א פֿשר'ן פֿסח

וואס מיינט דאס? "איז ער צוגעגאנגען צו דעם איד
 און אים אָנגעפֿרעגט דערויף, האט דער איד
 געענטפֿערט: "דער רבי זאל וויסן, אז איך קען
 נישט מאכן אַזעלכע מהודר'דיגע מצות ווי דער רבי,
 איך האב דאך אַבער אויף געוואלט האבן גוטע
 מצות, בין איך אויפֿגעשטאנען נעכטן ביינאכט, און
 אסאך געוויינט און געבֿעטן דעם אייבֿערשטן אז
 איך זאל אויף האבן גוטע מהודר'דיגע מצות אויף
 יום טוב, אזוי האב איך געבֿעטן אַ גאַנצע נאַכט,
 אינדערפֿרי בין איך גלייך געגאנגען דאווענען
 שחרית, און ביים דאווענען האב איך ווייטער
 געבֿעטן דעם אייבֿערשטן אז איך זאל האבן גוטע
 מצות, און יעצט האב איך געענדיגט באקן מיינע
 מצות, און איך בין זיכער אז דער אייבֿערשטער
 האט מיר געהאלפֿן, די מצות זענען זיכער גוטע

מהוֹדֶר'דיגע מצות; און דערפֿאר בין איך אזוי פֿרייליך..."

ווען דער צדיק האט דאס געהערט האט ער זיך אָנגערופן צום איד: "איך בעט דיר, אָפֿשר לָאמיר מאַכן אַ טויש, איך וועל דיר געבן מיינע מצות אויף וואס איך האב אזוי שווער געאַרבעט, און דו זאלסט מיר געבן דייןע מצות? ווייל איך בין זיכער אז דו מיט דייןע תּפֿלות האסטו אַסאַך מָער אויפֿגעטון, און עס איז זיכער חֶשוב'ער פון מיינע מצות".

זעט מען פון די מעשה, אז דער עיקר ווענדט זיך אַלעס וויפיל מען בעט דעם אייבערשטן. וואויל איז דעם וואס גרייט זיך צום יום טוב מיט אַסאַך תּפֿלות, ער בעט אַסאַך דעם אייבערשטן, וועט ער זיכער האבן אַ פֿרייליכן און פֿשר'ן פֿסח.

ב

חז"ל זאגן (פֿסחים קט"ז:) אז יעדער איד, אין יעדן דור, דארף זיך פֿארשטעלן אזוי ווי ער אליין איז ארויסגעגאנגען פֿון מצרים. ווי אזוי קען מען דאס באווייזן, ווי אזוי קען א איד שפירן היינטיגע צייטן אזוי ווי ער אליין איז ארויס פֿון מצרים?

ווען מען ווייסט אבער וואס עס מיינט מצרים, דאן איז דער תירוץ זייער פֿשוט און פֿארשטענדליך. ווען די אידן זענען געווען אין מצרים, איז זייער מויל געווען אין גלות, זיי האבן נישט גערעדט צום אייבערשטן. זיי זענען געווען אונטערגעווארפֿן אונטער דעם שלעכטן פֿרעה, וואס איז די אותיות "פה רע" - א שלעכטע מויל. זיי האבן גערעדט זאכן וואס מען דארף נישט, און זיי האבן נישט גערעדט צום אייבערשטן. ביז ווען דער אייבערשטער האט

רחמנות געהאט אויף די אידישע קינדער און זיי
 געשיקט דעם גרויסן צדיק משה רבינו, וואס ער
 האט אויסגעלערנט פאר די אידן אז זייער
 איינציגסטע עצה ארויסצוגיין פון אלע צרות און
 פראבלעמען איז נאר צו עפענען דעם מויל און
 אנהויבן רעדן צום אייבערשטן, און דורך דעם האבן
 זיי זוכה געווען ארויסצוגיין פון מצרים, און זיי
 האבן באקומען דעם יום טוב פסח, וואס איז די
 אותיות "פה סח" - די מויל הייבט אן צו רעדן צום
 אייבערשטן. דער פסוק זאגט (שמות י"ד, ב) "וישבו
 ויחנו לפני פי החירות" זייער מויל איז ארויס אויף
 דער פריי, זייער מויל איז שוין נישט געווען
 פארמאכט, זיי האבן שוין אנגעהויבן צו רעדן צום
 אייבערשטן; און אזוי זענען זיי אויסגעלייזט
 געווארן פון דעם שווערן גלות מצרים און פון אלע
 זייערע צרות און פראבלעמען.

א פֿשר'ן פֿסח

דאס איז אַ זאך וואס שפּילט זיך איבער אין יעדן
 דור ביי יעדן איד. יעדער מענטש האט זיך זיינע
 אייגענע צרות און פּראבלעמען, יעדער מוטשעט
 זיך מיט שוועריקייטן ברוחניות און בגשמיות,
 יעדער האט זיך זיין פּריוואטע גלות ווען ער איז
 אונטערגעווארפן אונטער זיינע באגרעניצונגען;
 ביז ווען דער אייבערשטער העלפט אז מען טרעפט
 אן אמת'ן צדיק וואס קען העלפן דעם מענטש, ער
 לערנט אויס פאר'ן מענטש אז ער קען גרינגערהייט
 געהאלפן ווערן, אז ער האט א וועג צו ווערן
 אויסגעלייזט פון זיין גלות, ארויסצוגיין פון אלע
 זיינע צרות און פּראבלעמען, און דער וועג איז אז
 ער זאל עפענען זיין מויל און אנהייבן צו רעדן צום
 אייבערשטן, צו דערציילן פאר'ן אייבערשטן אלעס
 וואס ער גייט אריבער, און דאן וועט אים דער
 אייבערשטער העלפן און אים ארויסנעמען פון זיינע

צָרוֹת, עַר וְנֹעַט אִים הֶעֱלֵפֵן אֹן אִים שִׁיקָן אֶלֶע
יִשׁוּעוֹת אֹן רְפוּאוֹת.

וְנֵעַן אַ מְעַנְטֶשׁ אִיז זֹכָה צוֹ דַעַם, עַר טְרַעפֶט אַ
צִדִיק וְנֹאס עֶפְנֶט אִים דָּאס מוֹיל אֹן מֶאכֶט אִים
רַעֲדֵן צוּם אִיבֶעַרשֶׁטן; אַזאַ מְעַנְטֶשׁ שְׁפִירֶט טֶאקֶע
בְּאֶמֶת אַז עַר אֶלִיין אִיז אַרוֹיס פֿוּן מְצָרִים, עַר אִיז
אוֹיסְגַעלִיזט גַעוואָרן פֿוּן זַיין אִיגַענַע מְצָרִים.

מְעַן פִירֶט זײַד צוֹ זַאגֵן פֶּאָר דִי הַגְדָּה דַעַם שְׁטִיקָל
זוֹהַר הַקְדוּשׁ (פֶּרֶשֶׁת בֵּא, מ:) "פֶּקוּדָא בְּתֵר דָּא", זַאגֵט
דָּאָרֶט דַעַר הַיִלִיגֶער זוֹהַר אַז עֵס לִיגֵט אַ פֶּלִיכֶט
אוֹיפֶן יַעֲדֵן מְעַנְטֶשׁ צוֹ דַעַרצַיִלן שְׁטַענְדִיג דִי נֶסִים
וְנֹאס דַעַר אִיבֶעַרשֶׁטֶער הָאָט גַעטוּן מִיט אִים. וְנֵעַן
אַ מְעַנְטֶשׁ הָאָט אַ נֶס, עַר הָאָט גַעֵהָאָט אַ פֶּרָאבֶּלֶעם
אֹן דַעַר אִיבֶעַרשֶׁטֶער הָאָט אִים גַעֵהָאָלפֵן, דַאָרף
עַר דָּאס זִיכֶער דַעַרצַיִלן אֹן מְפֶרֶסֶם זַיין פֶּאָר יַעֲדֵן

איינעם; ווען א מענטש האט אָבער געהאט אַזא גרויסער גס אַז ער האט געטראָפֿן אַ צדיק, דער הייליגער רבי, וואס האט אים געעפֿנט די מויל אַז ער זאל אָנהויבן צו רעדן צום אייבערשטן, ער האט אים געעפֿנט די מויל אַז ער זאל אָנהויבן לערנען די הייליגע תּוֹרָה, ער האט אים געוויזן אַ וועג אַז אויף ער קען זוכה זיין צו לערנען תּוֹרָה יעדן טאג; איז דאס דער גרעסטער גס. ווייל דאס וועט אים שוין ארויסהעלפֿן מיט אַלע זיינע פֿראַבלעמען וואס וועלן אים נאר אונטערקומען אין לויף פון זיין גאנץ לעבן. סיי וואס דער פֿראַבלעם וועט נאר זיין, וועט ער וויסן דעם ריכטיגן אַדרעס, ער וועט זיך ווענדן נאר צום אייבערשטן, און אויף דעם וועג וועט ער אַלעמאל זיך קענען ארויסדרייען פון יעדע צרה.

א מענטש רעדט זיך איין אז נאר א גרויסער צדיק
 קען רעדן צום אייבערשטן. א מענטש מיינט אז
 אויב איז ער נאכנישט אזוי אויסגעארבעט ווי דער
 גרויסער ערליכער איד, איז ער נאך זייער ווייט
 פונעם אייבערשטן און דער אייבערשטער הערט זיך
 נישט צו צו זיינע תפלות. א מענטש קלערט אז נאר
 ווען עס איז שוין ממש עק וועלט, ער האט שוין
 פֿרובירט אלעס אויף דער וועלט און גארנישט האט
 געהאלפן, נאר דעמאלט קען ער זיך ערשט ווענדן
 צום אייבערשטן, און אפילו דעמאלט קען ער נישט
 סתם אזוי רעדן אויף זיין אייגענע שפראך צום
 אייבערשטן, נאר אויב ער וועט אויסזאגן גאנץ
 תהלים, נאר דעמאלט הייסט עס אמת'דיג געבעטן
 דעם אייבערשטן.

קומט אָפֿער דער הייליגער רבי און לערנט אונז
 אויס אז דער אייבערשטער איז אלעמאל מיט יעדן
 איד. נישט קיין חילוק ווי אזוי מען זעט אויס, נישט
 קיין חילוק ווי גרויס אָדער קליין מען איז, אלץ
 שטייט דער אייבערשטער גרייט אויסצוהערן
 יעדעס ווארט וואס קומט ארויס פון יעדן איד'ס
 מויל. דער איד דארף פשוט עפענען דאס מויל און
 זאגן פאר'ן אייבערשטן אויף אידיש, אויף זיין
 אייגענע מאמע לשון, דעם פראבלעם וואס גייט
 אויף אים אריבער, אזוי ווי ער וואלט זיך
 אויסגערעדט צו א נאנטער גוטער פריינד. די גאנצע
 סיבה פאר וואס דער אייבערשטער מאכט אז עס זאל
 בכלל קומען די צרה אויפ'ן מענטש, איז נאר
 דערפאר ווייל ער וויל דערמאנען דעם מענטש, ער
 וויל אים אויפֿוועקן פון זיין שלאף, ער וויל אז דער

מֶענטש זאל שוין עפֿענען זיין מויל און אָנהויבן צו
רעדן צו אים.

און די זעלבע איז מיט לימוד התורה. א מֶענטש
מיינט אז נאר אויב ער פֿארשטייט און קען לערנען
זייער טיף און בעיון, נאר דעמאלט איז עס חשוב,
נאר דאן איז עס עפֿעס ווערד; אויב אָבער קען ער
נישט לערנען אזוי טיף, ער פֿארשטייט נישט וואס
ער לערנט, ער געדענקט נישט וואס ער לערנט, דאן
איז די תורה נישט געמאכט פֿאר אים, ער קען נישט
און ער דארף נישט לערנען קיין תורה. און אזוי גייט
אריבער טעג און וואכן, חדשים און יארן, וואס דער
מֶענטש עפֿנט נישט אויף קיין אידיש ספר, און דאס
מאכט אז דער מֶענטש זאל ווערן זייער צעבראכן,
ער שפֿירט זיך פּוסט און ליידיג, ער האט נישט קיין
שום ספּוק אין לעבן.

קומט אָפֿער דער הייליגער רַבֿי (שיחות הַר"ן סימן ע"ו) און לְעֶרְנֵט אונז אויס אַ "סֵדֶר דְּרָךְ הַלִּימוּד", אַ ןועג ווי אַזוי יעדער איד אָן אויסנאם קען זוכה זיין צו לְעֶרְנֵען תּוֹרָה יעדן טאג. אַפֿילו ןוען אַ מְעַנְטֵשׁ האט נישט קיין צייט, קיין פֿח און מַח, צו קענען לְעֶרְנֵען און פֿאַרשטיין; זאל ער אויף ןווייטער לְעֶרְנֵען יעדן טאג תּוֹרָה. ער זאל זאָגן די ןוערטער פון תּוֹרָה אַפֿילו ער פֿאַרשטייט נישט ןואס ער זאָגט, און אַפֿילו ער געדענקט נישט ןואס ער לְעֶרְנֵט, און מיט דעם האט ער די מַצָּנָה פון לימוד התּוֹרָה. און ןוען אַ מְעַנְטֵשׁ ןועט אַזוי טון, ןועט אים דער אייבערשטער העלפֿן אַז צום סוף ןועט ער פֿאַרשטיין אַלעס ןואס ער האט געלערנט.

דערפֿאר ןוען עס קומט דער יום טוב פֿסח, דאַנקען מיר דעם אייבערשטן אויף דעם ןואס ער

האט אַרויסגענומען די אַידן פון מצרים. אָבער נישט
 נאר אויף די יציאת מצרים פון דעמאלט, נאר אויף
 אויף דעם וואס דער אייבערשטער האט געהאלפן
 אז מען האט געטראפן א צדיק וואס קען אונז היינט
 אויף אַרויסנעמען פון אונזער מצרים. אזוי ווי משה
 רבינו האט דעמאלט געעפנט דעם מויל פון די אַידן
 און זיי צוגעברענגט צום אייבערשטן, אזוי אויף
 האט אונז דער אייבערשטער געהאלפן אז מיר
 האבן א צדיק וואס לערנט אונז דאס אויס.

ג

חז"ל זאגן (משניות פסחים, פרק י') "כאן הבן שואל
 את אביו". דאס מיינט אז פסח ביינאכט ביים סדר
 פֿרעגט דאס קינד די פיר קשיות פון זיין טאטע.
 צדיקים טייטשן אז דאס גייט אויף אַרויף אז יעדער

איד קען פֿרעגן און פֿעטן ביי זיין טאטן אין הימל
אלעס וואס ער דארף.

פֿסח ביינאכט ביים סדר איז דא א גרויסער עת
רצון אין הימל, מען קען זיך אויספֿעטן ביים
אייבערשטן אלעס וואס מען דארף. און דאס דארף
מען מיטנעמען אויף אויף נאך פֿסח, אויף אויף די
גאנצע יאר. אייביג צו געדענקען אז וואס מען דארף
האבן, זאל מען נאר פֿעטן פונעם אייבערשטן.

אין די צייטן פון הייליגן בעל שם טוב זי"ע איז
געווען א איד וואס ער איז נישט געווען קיין
גרויסער אנהענגער פון הייליגן בעל שם טוב זי"ע,
זיין ווייב איז אבער געווען זייער אן ערליכע פֿרוי,
און זי האט זא זייער שטארק געגלייבט אין דעם
גרויסן צדיק.

זיי זענען געווען זייער אַרײַם, אַ גאַנץ יאַר האָבן זיי זיך אויף זייער געמוט־שעט אויף פֿרנֿסה, ווען עס האט זיך אָבער דערנענטערט דער יום טוב פֿסח איז זיי געווארן נאָך מער שווערער אויפֿן האַרץ, זיי האָבן ממש גאַרנישט געהאַט צו קענען עפֿעס אַיינקויפֿן אויף פֿסח. שוין אָפֿגערעדט פון זייע קליידונג וואס אויף דעם האָבן זיי בכלל נישט גע'חלומ'ט, נאַר אַפילו די וויכטיגסטע זאַכן, אַביסל מצות און ווייז, אַביסל פֿיש און פֿלייש לִכבוד יום טוב, האָבן זיי אויף נישט געקענט אַיינקויפֿן.

די פֿרוי האט געפֿעטן פונעם מאן אז ער זאל אַריבערגיין צום הייליגן בעל שם טוב זי"ע און בעטן אַ בִּרְכָה אז זיי זאלן שוין אויפֿגעראַכטן ווערן מיט פֿרנֿסה בִּשְׁפֵּע. דער מאן האט זיך פֿרובירט אַרויסצודרייען ווייל ער האט נישט געגלייבט אין

צדיקים, ווען עס איז אָפּער געקומען גאר נאָנט צום יום טוב און ער האט נישט געזען קיין שום וועג ווי אזוי ער זאל קענען צושטעלן דעם יום טוב, האט ער נישט געהאט קיין אנדערע ברירה נאר ער האט זיך ארויסגעלאזט אין וועג צום הייליגן בעל שם טוב זי"ע.

דער צדיק האט אים אויסגעהערט מיט געפיל און אים געזאגט אז ער זאל גיין באַרגן געלט און מיט דעם איינקויפן אויף יום טוב מיט גרויס ברייטקייט, און ער זאל זיך גארנישט זארגן ווייל דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן.

דער איד האט דאס נישט פארשטאנען, "וואסערע סארט עצה איז דאס צו גיין באַרגן? ווי אזוי וועט ער דאס נאכדעם קענען באצאלן?" דער צדיק האט אים אָפּער באַרואיגט און געזאגט אז ער

א פֿשר'ן פֿסח

כט

דארף זיך גארנישט זארגן, ער זאל נאר בארגן געלט
און צושטעלן דעם יום טוב מיט גרויס שפע, און
פֿסח ביינאכט ביים סדר, ווען ער וועט אַנקומען צום
פֿסוק (דברים כ"ו ז) וואס מען זאגט אין די הגדה
"ונצַעק אֶל ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ", זאל ער זיך דארט
אַפֿשטעלן און מאכן א סטאַנציע, ער זאל שרייען
דעם פֿסוק איינמאל און נאכאַמאל אַן אויפֿהער, און
ער זאל בעטן און שרייען צום אייבערשטן אז ער
זאל שוין געהאלפֿן ווערן, ער זאל שוין
אויפֿגעראכטן ווערן און האבן פֿרנסה בריוח, ער
זאל זיך שוין נישט דארפֿן אזוי שטארק מוטשען.

דער איד איז אהיימגעפֿארן זייער צעבראכן, ער
האט נישט פֿאַרשטאַנען ווי אזוי די מאדנע עצות
פונעם צדיק וועט אים העלפֿן. ווען ער האט אָבער
דערציילט פֿאַר זיין ווייב וואס דער צדיק האט אים

געזאגט, האט זי עס אנגענומען מיט גרויס פֿרייד, וויסנדיג און גלייבנדיג אז אויב וועט מען פֿאלגן דעם צדיק וועט מען זיכער געהאלפֿן ווערן. זי האט צוזאמגעפֿארגט געלט און צוגעגרייט א יום טוב מיט גרויס פֿרייטקייט.

ווען עס איז געקומען פֿסח ביינאכט, זיי זענען אנקומען צו דעם שטיקל וואס מען זאגט אין די הגדה "ונצעק אל ה' אלקי אבתינו" האבן זיי זיך אפגעשטעלט און איבערגעזאגט דעם פֿסוק פֿיל מאל מיט גרויסע קולות, זיי האבן געשריגן און געוויינט צום אייבערשטן אז זיי האבן שוין מער נישט קיין כח צו די ארימקייט, אז זיי זאלן שוין געהאלפֿן ווערן איינמאל פֿאר אלעמאל צו קענען לעבן רואיגעהייט מיט פֿרנסה בֿשפֿע.

עס איז אַריבער געגאַנגען לאַנגע מינוטן און זיי
 האָבן נישט אויפֿגעהערט צו שרייען און בעטן דעם
 אייבערשטן, די קינדער זענען שוין מיד געוואָרן און
 איינגעשלאָפֿן, זיי האָבן אָבער ווייטער געוויינט און
 געבעטן. ביז זיי האָבן געהערט שווערע קלאַפֿעס
 אויפֿן טיר...

ביים טיר איז געשטאַנען אַ גוי, זייער'ס אַ שָכֵן,
 ער איז געשטאַנען דאָרט אינגאַנצן דערציטערט, ער
 איז געווען צופֿלוטיגט און ער האט געהאַלטן אַ
 גרויסער זאַק אין האַנט. דער גוי האט זיי דערציילט
 אז ער האט זיך יעצט זייער געקריגט מיט זיין ווייב,
 עס איז געגאַנגען אזוי ווייט אז ער האט איר
 דערשטאַכן מיט אַ מעסער, ער ווייסט אז עס וועט
 נישט נעמען צו לאַנג ביז ווען די פֿאַליציי וועט אים
 אָנהויבן זוכן, און דערבער מוז ער שוין אַנטלויפֿן.

דער זאק וואס ער האלט אין האנט איז פול מיט
 גאלדענע רענדלעך וואס ער האט זיך אפגעשפארט
 זיין גאנץ לעבן, און אזוי ווי ער קען נישט
 מיטשלעפן מיט זיך דעם שווערן זאק, וויל ער דאס
 ערגעץ איבערלאזן ביי איינעם.

דער גוי דערצייילט ווייטער אז ער איז ארויס
 אויפ'ן גאס צו זען וואו ער קען עס איבערלאזן, די
 גאנצע שטאט איז אבער שוין געווען איינגעהילט
 אין א טונקלקייט און שטילקייט, נאר פון דעם הויז
 האט ער ארויסגעהערט גרויסע קולות, און פון דעם
 האט ער פארשטאנען אז דא איז מען נאך אויף, און
 יעצט וויל ער איבערלאזן דעם גאנצן זאק ביי דעם
 איד, ער האלט אז ער איז גענוג א באגלייבטער
 מענטש, "דו קענסט אראפנעמען און נוצן פון די
 געלט פון דעם זאק, ווען איך וועל אבער האפנטליך

איין טאג צוריק קומען, זאלסטו מיר דאן צוריק
געבן די איבריגע געלט.

דער איד האט אים געוויזן וואו ער קען
אראפלייגן דעם זאק, און ווי פארשטענדליך איז
דער גוי קיינמאל נישט צוריק געקומען. דער איד
איז אויפגעראכטן געווארן און איז געווארן א
גרויסער עושר.

אין זכות פון אמונת צדיקים, און דורך די גרויסע
כח פון תפלה, ספעציעל אין אזא הייליגע נאכט,
זענען זיי געהאלפן געווארן און באקומען א גרויסע
ישועה.

לאמיר אונז אויך אויסנוצן די הייליגע נאכט ווי
עס דארף צו זיין, און זיך אויסבעטן ביי אונזער
רחמנות'דיגער טאטע אין הימל, אז ער זאל אונז
ארויסהעלפן מיט אלע אונזערע באדערפענישן.

ד

איינמאל האט דער הייליגער רבי געהאלטן א מצה אין האנט און געזאגט: "אז מען האלט א מצה אין די האנט, האלט מען גאט אין די האנט". מען דארף זיין זייער פרייליך אז מען איז זוכה צו עסן די הייליגע מצה אום פסח. דער הייליגער צדיק הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע פלעגט קושן די מצות ווייל ער האט אזוי שטארק ליב געהאט די הייליגע מצוה און איז געווען אזוי פרייליך דערמיט. און אזוי ברענגט דער של"ה הקדוש (מסכת פסחים, באר היטב או"ח סימן תע"ז ס"ק א') אז ערליכע אידן פלעגן קושן די הייליגע מצות.

אין זוהר הקדוש (פרשת בא דף מ"א.) ווערן די מצות אנגערופן "מיכלא דמהימנותא" - א מאכל פון אמונה. מיט יעדע שטיקל מצה וואס א איד עסט,

גייט אריין אין אים אַמונָה. פֿאַרוואָס עָסט מָען דָען
 מַצָּה? נָאר ווייל דָער אַייבֿערשְׁטער האַט אַזוי
 גֶעהייסן, קומט אויס אַז דאָס איז אַיין שְׁטיק אַמונָה.
 אין אַן אַנדער פֿלאַץ אין זוהר הקדוֹש (פֿרשֿת תַּצוּה דָך
 קפ"ג:) רופֿט עֶר אַן די מצוֹת "מִיכְלָא דְאַסְתָּא" - אַ
 מַאָכל פֿון רפּוּאַה. דאָס עָסן דִי הייליגֶע מַצָּה
 בֿרענגט אַ רפּוּאַה אויפֿן מְענטש, סײ אַ רפּוּאַה
 בֿרוחֿניות און סײ אַ רפּוּאַה בֿגשְׁמיות.

קומט אויס אַז ווען אַ איד איז זוכֶה צו עָסן דִי
 הייליגֶע מַצָּה ווערֿט עֶר אויסגֶעוואָשן אינגאַנצן פֿון
 אינעווייניג און פֿון אינדרויסן; עֶר באַקומט אַ
 לויטערע און ריינע אַמונָה, און ווערֿט אויסגֶעהיילט
 פֿון אַלע סאַרט קרענק פיזיש און גייסטיש,
 בֿרוחֿניות און בֿגשְׁמיות.

דער אַמֶת איז אַז די צוויי זאָכן, אַמוֹנָה און
 רפּוּאָה, גייען אינאַיינעם. דער רַבֿי זאָגט (ליקוּטי
 מוֹהר'ן חֶלֶק ב' סִמָּן ה') אַז אַלע קֶרענֶק וואס אַ מֶענֶטש
 לייִדט קומט נאַר ווייל ער האט נישט קיין אַמוֹנָה.
 דאס איז ביי יעדע קֶרענֶק אַזוי, אַבער ספּעציעל איז
 דאס אַזוי ביי גייסטישע קֶרענֶק. ווען אַ מֶענֶטש
 ווערט זייער נַערוועז און גערעגט פון יעדע
 קלייניקייט וואס גייט נישט אַזוי ווי ער וויל, ווען אַ
 מֶענֶטש טראַכט נאַר פון אַנדערע מֶענֶטשן, ער איז
 מְקַנָּא אַ צווייטן און איז ברוֹגז אויף יעדן איינעם,
 אָדער ווען אַ מֶענֶטש איז אַלעמאַל באַזאַרגט, ער
 זאַרגט זיך שטענדיג וואס עס וועט זיין, ער האט
 פּחָדִים און שרעק אַז עס גייט קומען עפּעס גאַר
 געפּערליכע זאָכן, ער האַלט אין איין
 איבּערטראַכטן אַ זאַך און ער קען נישט פּטור ווערן
 פון די מַחֲשָׁבוֹת וואס פּייניגן אים, און אַזוי ווייטער

זענען דא פארשידענע סארט נערװען קרענק פון
 וואס מענטשן ליידן נעבעך גאר אסאך. און די
 איינציגסטע וועג ווי אזוי אויסגעהיילט צו ווערן
 דערפון, ווי אזוי ארויסצוקריכן פון די אלע סארט
 שוועריקייטן און פראבלעמען, איז נאר דורך
 אמונה. ווען א איד נעמט אריין ביי זיך אין קאפ אז
 עס איז גארנישט דא אויף דער וועלט אויסער דעם
 אייבערשטן, קיינער קען אים נישט גוטס טון און
 קיינער קען אים נישט שלעכטס טון אן דעם
 אייבערשטן, קיינער קען גארנישט אוועקנעמען פון
 אים אן רשות פונעם אייבערשטן; דאן ווערט זיין
 מוח אויסגעלייטערט און ער ווערט אויסגעהיילט
 פון אלע זיינע קרענק.

דעריבער דארף מען זיך זייער פרייען מיט די
 הייליגע מצות, און בעטן דעם אייבערשטן אז מען

זאל זוכה זיין צו די אלע גוטע סגולות וואס ליגט
 אין די מצות. נישט אז מען זאל מאכן אן
 אָנגעצויגנִקייט פון די מצות, און אַרײַנבֿרענגען
 אַיבֿריגע חומרות ווי אזוי צו עסן די מצה אויף
 פֿארשידענע וועגן וועלכע קענען צומאל אפילו זיין
 א סכנה, מען קען ווערן אזוי פֿארנומען מיט די
 אַיבֿריגע חומרות אז מען פֿאַרְגֶעסֶט פֿונעם עיקר אז
 מען עסט די מצה נאר ווייל מיר גלייבן אין
 באשעפער וואס האט אונז געהייסן עסן די מצה,
 און מיט דעם דארפן מיר זיך זייער פֿרייען.

ה

דער אַרײַ הקדוש זאגט אז ווער עס געבט
 אכטונג נישט צו עסן חס ושלום קיין בֿרעקל חמץ
 בֿמשך דעם גאַנצן יום טוב פֿסח, קען ער זיין
 פֿאַרזיכערט אז ער וועט זיין אפֿגעהיטן פון עבירות

די גאנצע יאר. מענטשן פֿרעגן אויף דעם א שווערע קשױא, מיר זעען דאך ווי שטארק אידישע קינדער געבן אכטונג נישט צו האבן קיין ברעקל חמץ אין שטוב; מען ארבעט שווער, מען רייניגט און מען זויבערט, און עס איז ממש נישט מעגליך בדרך הטבע אז עס זאל נאך בלייבן ביי א איד א שטיקל חמץ אום פֿסח; און פון דעסט וועגן זעט מען אז נישט יעדער איז זוכה צו די גרויסע הבטחה, ליידער פאלט מען יא דורך מיט עבירות אינמיטן די יאר.

דער תירוץ אויף דעם איז אז ווען א איד זאל זיך פֿרייען א גאנץ יאר מיט דעם וואס ער האט זוכה געווען נישט צו עסן קיין חמץ אום פֿסח, ער זאל זיך פֿרייען מיט דעם וואס ער האט זוכה געווען צו עסן מצה אום פֿסח, דעמאלט וואלט ער זיכער געווען אפֿגעהיטן פון עבירות די גאנצע יאר.

דער יצור הרע האט ליב צו צעפֿרעכֿן א מענטש
און אים נאר דערמאנען פון די שלעכטע זאכן אין
וואס ער איז דורכגעפאלן. אנשטאט דער מענטש
זאל זיך פֿרייען מיט די פֿילע גוטע זאכן וואס ער
טוט, יעדער איד איז אנגעפולט מיט מצות, אזוי ווי
חז"ל זאגן (ברכות נ"ז:): אויפֿן פֿסוק (שיר השירים ד', ז')
"כפֿלח הרמון רקתך" - אפֿילו ריקנים שפֿך מלאים
מצות פרמון" - אפֿילו די ליידגייער צווישן די
אידן זענען אויך פול מיט מצות ווי א מילגרוים, און
מיט דעם דארף זיך א איד זייער פֿרייען. דער יצור
הרע וויל דאך אפֿער נישט אז דער איד זאל זיך
פֿרייען מיט די מצות, ער וויל נאר אז א איד זאל זיין
טרויעריג און צעבראכן, ווייל ער ווייסט אז אזוי
האט ער אריינגעכאפט דעם מענטש אין זיין זאק
אריין. ווען א מענטש איז טרויעריג ווערט ער
דערווייטערט פונעם אייבערשטן, ער פארלירט זיין

חשק צו דינען דעם אייבערשטן. מיר טארן זיך אָבער נישט לאָזן פון אים, א איד דארף שטענדיג זיין פֿרייליך, ער דארף אויפֿזוכן די גוטע נקודות וואס ער האט אין זיך און מיט דעם זיך זייער פֿרייען, און דאן וועט אים דער אייבערשטער העלפֿן אז ער וועט טאקע ווערן אן אַמת־דיגער ערליכער איד, ער וועט זיך אָפֿלאָזן פון אלעם שְׁלֵעכְטִס (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמ"ב).

דער הייליגער נודע ביהודה האט געהאט אַ תּלמיד וואס איז ליידער אַראַפ פון אידישן וועג ביז ער איז לאַ עֵלִינו געווארן אַ גלח און דערנאָך אַ בישוף. דער נודע ביהודה האט זיך זייער מַצער געווען אויף דעם אז עס האט געקענט פּאַסירן אַזאַ נאָך אז זיין תּלמוד זאל אַרויסגיין לְתַרְבוֹת רְעָה. ער האט פֿרובירט זיך צו טרעפֿן מיט דעם תּלמוד און

אים אַליין פֿרעגן די סיבות וואס האָבן אים געפֿרענגט דערצו, ביז ער האט טאָקע מצליח געווען זיך צו טרעפֿן מיט אים.

האט דער תלמוד דערציילט די מעשה ווי אזוי עס האט זיך אָנגעהויבן, דאס איז געווען ווען ער איז געווען אַ בחור און ער האט געלערנט אין די ישיבה פונעם נודע ביהודה. דעמאלט איז געווען דער סדר אז די בחורים האָבן געגעסן "טעג", יעדן טאג האָבן זיי געגעסן ביי אַ צווייטן בעל הבית פון שטאט.

אינמאל אין אַן ערב פֿסח האט דער בחור געגעסן ביי אַ בעל הבית, דער בעל הבית טע האט געמאכט אַ קארטאָפֿל קוגל, און מען האט געטראָפֿן אַ ווייצל אינעם קוגל. דער בעל הבית האט געשיקט דעם בחור צום נודע ביהודה צו פֿרעגן אויב מען

מֶעג עֶסן דָּעם קוּגל, און דָּער בַּחור איז אַריבער
 גַעגאַנגען צום נוֹדע בִּיהוּדָה מיט די שְׂאֵלָה. דָּער
 נוֹדע בִּיהוּדָה האט אַנגעהויבן מִפְּלִל זיין אין די
 הֶלְכָה, "עֶס זְעַנען דָּא פּוֹסְקִים וואס זְעַנען עֶס מִתִּיר,
 און עֶס איז דָּא פּוֹסְקִים וואס אַסְרֵן עֶס", "אַבער
 לְמַעֲשֵׂה" - האט דָּער נוֹדע בִּיהוּדָה אויסגעפֿירט -
 "האַלט אײַף אַז עֶס איז אַסור" און עֶר האט געזאָגט
 פֿאַר'ן בַּחור פֿאַרוואס עֶר פֿסקֵנט אַזײ.

דָּער בַּחור איז אָבער געווען זייער הונגערִיג, עֶס
 איז געווען עֶרב פֿסח, ווען חֲמֵץ טאַר מען שוין נישט
 עֶסן און מִצָּה קען מען נאכנישט עֶסן, און פון גרויס
 הונגער האט דָּער בַּחור זיך געמאַכט דָּעם חֲשֵׁבוֹן אַז
 דָּער נוֹדע בִּיהוּדָה האט דאך אויסגעֶרעכנט עֶטְלִיכע
 שיטות וואס האלטן אַז מען מעג עֶס יא עֶסן...
 געטראכט און געטון, און עֶר האט אויפֿגעגעסן דָּעם

גאנצן קונגל... און פֿאר'ן בעל הבית האט ער געזאגט אז דער נודע ביהודה האט עס גע'אסר'ט, און אז ער האט שוין פֿארברענט דעם קונגל.

גלייך נאכ'ן אויפֿעסן דעם קונגל האט אָבער דער יצור הרע אנגעהויבן אַרבעטן אויף דעם בחור, "קוק ווי אזוי דו ביזט אזוי שטארק נכשל געווארן אז דו האסט געגעסן חמץ אום פֿסח וואס דאס איז אזוי הארב, און אזוי האט ער אריינגעברענגט אין אים א שטארקע מרה שחורה און יאוש אז ער איז שוין דערנאך ווייל ער האט עובר געווען אויף אזא הארבע איסור.

ביינאכט ווען דער בחור האט געדארפט ליינען קריאת שמע של המטה, האט ער געטראכט צו זיך "איך גיי יעצט ליינען קריאת שמע? איך האב דאך געטון היינט אזא הארבער איסור", און ער האט

נישט געליינט קריאת שְׁמַע. אינדערפֿרי האט ער שוין אַנדאָי זיך נישט געוואָשן געגל וואָסער, ווייל ער האט דאָך שוין עובר געווען אויף אן איסור פֿרת, און ער איז שוין סיי ווי אָפּגעריסן פון פֿלל ישׂראל, און אַזוי איז עס געגאַנגען ווייטער און ווייטער, פון איין עבירה צו נאָך אן עבירה, ביז ער איז אַזוי אַראָפּגעפֿאלן אז ער האט זיך לאַ עלינו גע'שְׁמַד'ט און געוואָרן אַ גלח, און דערנאָך אַ בישוף.

פֿאַרשטייט זיך אז דער נודע ביהודה האט גערעדט מיט אים, ביז ער האט אים מחזיר בתשובה געווען, ער האט אַוועקגעוואָרפֿן אַלע זיינע נאַרישקייטן, און איז צוריק געוואָרן אן ערליכער איד.

זעט מען פון די מעשה די וויכטיגקייט פון דאס וואס דער רבי לערנט אונז אז מען דאַרף שטענדיג

קוקן נָאר אויף די גוטע נְקודות וואס מָען האט, ווייל אויב מָען וועט זיך נישט שְטאַרקן מיט די גוטע זאַכן, נָאר מָען וועט קוקן אויף די שְלעכטע חֲלָקִים וואס מָען האט, קען מָען זיך אַזוי ווייט דערקייקלען ביז'ן אַוועקגיין אינגאַנצן פון אידישקייט רחמנא לְצַלן.

פֿאַרקערט, ווען אַ איד שְטאַרק זיך צו קוקן נָאר אויף די גוטע חֲלָקִים וואס ער האט, אַפילו ווען ער קוקט זיך גוט אָן און זעט אַז ער איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן, ער איז שוין ליידער דורכגעפאלן מיט שווערע עבירות, און פון דעס וועגן שְטאַרקט ער זיך צו קוקן נָאר אויף די גוטע זאַכן וואס ער האט געטון, דאן איז ער זוכה אַז ער ווערט טאַקע אַן אַמת'דיגער ערליכער איד.

רבי נתן זאגט אז משיח וועט איינגעמען די
 וועלט דורך דעם וואס ער וועט אריינברענגען דעם
 לימוד, אז מען דארף זיך נאר שטארקן און נאר קוקן
 אויף די גוטע זאכן וואס מען טוט און זיך פרייען
 מיט דעם, און אזוי זאגן חז"ל (פסיקתא דרבי פהנא) אז
 משיח וועט זיין אנגעטון מיט אזא בגד וואס וועט
 האבן אין זיך די גוטע זאכן פון אלע אידישע
 קינדער.

ו

ווען עס דערנענטערט זיך דער הייליגער און
 פרייליכער יום טוב פסח, דארף א איד עפענען זיין
 מויל און זיך אויסרעדן זיין הארץ צום אייבערשטן.
 יעדער איד דארף זיך מאכן זיינע אייגענע תפלות,
 אויף זיין אייגענע שפראך, זיך אויסרעדן צום
 אייבערשטן זיין גאנצע הארץ אזוי ווי ער וואלט זיך

אויסגערעדט צו אן אַמֶת'ער גוטער פֿריינד, און דאן
 וועט ער טאקע זוכה זיין ארויסצוגיין פון אַלע זיינע
 פֿראבלעמען אין וואס ער איז איינגעבינדען, דער
 אייבערשטער וועט אים ארויסנעמען פון מצרים,
 און אים געבן די הייליגע תורה, ער וועט שפירן די
 זיסקייט און די געשמאק פונעם אייבערשטן און פון
 זיין תורה און מצוות, ער וועט האבן א פֿשר'ן און
 פֿרייליכן פֿסח, און עס וועט אים זיין געשמאק און
 פֿרייליך אויף א גאנץ יאר, עס וועט אים זיין גוט
 אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

תם ונשלם שבה לאל בורא עולם

א שיינע תּפֿלה זיך צוצוגרייטן

אויף יום טוב פֿסח

הייליגער באַשעפֿער, עס קומט יעצט דער יום
 טוב פֿסח, איך פֿרוביר זיך צוצוגרייטן צום הייליגן
 יום טוב, איך ווייס אָבער דעם אַמת אז איך אליין
 קען גאַרנישט טון, נאר מיט דיין הילף וועל איך
 קענען זוכה זיין צו אַ שיינעם יום טוב. העלף מיר
 אז איך זאל האָבן גענוג געלט צו קענען איינקויפֿן
 אַלע געברויכן פון יום טוב, אז איך זאל קענען
 צושטעלן פֿאר מיין ווייב און קינדער אַלעס וואס זיי
 דארפֿן האָבן אויף יום טוב. העלף מיר אז איך זאל
 שפֿירן אַ זיסע און געשמאַקע טעם אין דעם הייליגן
 יום טוב, איך זאל נאר זיין פֿרייליך בַּמשך דעם

גאנצן פֿסח, אפילו ווען זאכן וועלן נישט גיין אזוי ווי איה וויל, אפילו ווען זאכן וועלן זיך נישט אויסארבעטן אזוי ווי איה האב זיך פארגעשטעלט, זאל איה נישט ווערן גערעגט און טרויעריג נאר איה זאל זיך ווייטער האלטן זייער פרייליך. העלף מיר אז איה זאל זוכה זיין אריינצוברענגען א פרייליכע שטימונג אין מיין שטוב, איה אליין זאל זיין פרייליך און איה זאל אויף מאכן פרייליך מיין ווייב און קינדער. די שמחה זאל זיך איבערגיסן פון מיר אזוי ווייט אז אפילו ווער עס וועט נאר שטיין נעבן מיר זאל אויף ווערן פרייליך.

הייליגער באשעפער, איה געב איבער מיין גאנצע יום טוב פֿסח פאר דיר, איה געב זיך אינגאנצן איבער פאר דיר. העלף מיר אז איה זאל חס ושלום נישט עסן קיין ברעקל חמץ און עס זאל זיך נישט

געפונען אין מיין הויז קיין משהו חמץ אום פֿסח.
 העלף מיר אז איך זאל זיך זייער פֿרייען מיט דעם
 וואס איך בין זוכה אויסצורייניגן דעם חמץ פון מיין
 שטוב און איך בין זוכה צו עסן די הייליגע מצה.
 העלף מיר אז איך זאל זוכה זיין צו די אלע סגולות
 פון די הייליגע מצה, אז די מצה זאל אויסוואשן
 מיין הארץ, עס זאל אריינברענגען אין מיין הארץ א
 שטארקע אמונה, אז איך זאל נאר גלייבן אין דיר
 מיט'ן גאנצן הארץ, איך זאל נישט האבן קיין שום
 ספיקות אין די הייליגע אמונה, איך זאל וויסן און
 גלייבן מיט א קלארקייט אז נאר דו פירסט די גאנצע
 וועלט, אז עס איז גארנישט דא אויף דער וועלט
 אויסער דיר. די מצה זאל זיין צו מיר פאר א רפואה,
 עס זאל מיר אויסהיילן פון אלע סארט קרענק, סיי
 פיזישע קרענק און סיי גייסטישע קרענק, עס זאל

מיר אויסהיילן בגשמיות און עס זאל מיר אויסהיילן
ברוחניות.

הייליגער באשעפער, העלף מיר אז די שמחה
פון די הייליגע מצה און פון אלע מצות פונעם יום
טוב זאל מיר באגלייטן אויף אויף די גאנצע יאר,
איך זאל א גאנץ יאר זיין זייער פרייליך אז איך האב
זוכה געווען צו עסן נאר מצה און נישט חס ושלום
קניין שום ברעקל חמץ אום פסח. און אזוי זאל איך
זיך שטענדיג נאר פרייען מיט יעדע מצוה וואס איך
טו, מיט יעדע גוטע זאך וואס איך טו, אפילו ווען
איך קוק זיך אן און איך זע אז איך בין אזוי ווייט פון
דיר, און דער יצר הרע וויל אריינברענגען אין מיר א
צעבראכנקייט און עצבות, זאל איך זיך נישט לאזן
פארפירן פון אים, נאר איך זאל זיך ווייטער האלטן
זייער פרייליך, איך זאל קוקן נאר אויף די גוטע

חלקים וואס איך האב, און דורך דעם זוכה זיין צו
ווערן אמת'דיג נאנט צו דיר.

הייליגער באשעפער! איך וויל אויך ארויסגיין
פון מצרים! אזוי ווי די אידישע קינדער זענען
געווען פארשקלאפט אין מצרים אונטער דעם
שווערן יאך פון פרעה און די שלעכטע מצריים, די
זעלבע בין איך אויך פארשקלאפט אונטער מיין
שווערע יצר הרע און אונטער מייע שלעכטע מדות
און שלעכטע תאוות, און איך זע נישט דעם וועג
ארויס פון מיין אייגענע שווערע גלות. הייליגער
באשעפער, מיינע אויגן זענען נישט גוט, זיי ווילן
נאר קוקן אויף זאכן וואס מען טאר נישט, און זיי
ווילן נישט קוקן צו דיר. מיינע אויערן ווילן נאר
הערן אלע נארישקייטן און זיי ווילן זיך נישט
צוהערן צו די קול פון די צדיקים וועלכע ווילן מיר

מִקְרַב זײַן צום אײַבער־שטן. מײַן נאַז טױג אױף
 נישט, אױף האַב אַזאַ שטאַרקע ״חרון אַף״, יעדע
 קלײַניקײַט װאָס גײַט נישט אַזױ װי אױף װיל, נעמט
 מײַך ממש אַרויס פֿון די פֿלים און אױף װער אַזױ
 שְׁנַעַל אױפֿגערעגט. מײַן מױל איז ממש װי
 פֿאַרשלאָסן װען עס קומט צו רעדן צו דיר און װען
 עס קומט צו לערנען די הײליגע תּוֹרָה, אַנשטאַט
 אױף זאַל אױסנוצן מײַן מױל װי עס דאַרף צו זײַן,
 אַנשטאַט אױף זאַל אױסנוצן די געוואלדיגע גרויסע
 כּוֹחוֹת װאָס אױף האַב אײַן מײַן מױל, װען אױף זאַל
 זײַך אױסרעדן מײַן גאַנצע האַרץ פֿאַר דיר יעדן טאַג,
 װען אױף זאַל זײַך אױסבעטן בײַ דיר אַלעס װאָס אױף
 דאַרף, װאָלט אױף שױן לאַנג געהאַלפֿן געוואָרן און
 אַרױסגעקראַכן פֿון אַלע מײַנע פֿראַבלעמען; װען
 אױף זאַל װען נוצן מײַן מױל צו זאַגן די װערטער
 פֿון די הײליגע תּוֹרָה, װאָלט די תּוֹרָה מײַך שױן לאַנג

געמאכט פֿרייליך און מיך באַרואַיגט פֿון אַלע מיינע
 שְׁלֵעֲכֻטֵע מַדּוֹת און שְׁלֵעֲכֻטֵע תַּאֲוֹת; אַנְשְׁטאַט דעם
 נויץ איך מיין מויל נאַר צו רעדן נאַרישקייטן און
 זאכן וואס דו לאַזט נישט רעדן, און דאס פֿרענגט
 אויף מיר נאך פֿיל מער צרות און פֿראַבלעמען. מיין
 מַח איז אינגאַנצן פֿאַרדרייט, איך טראַכט נאַר פֿון
 אַלע נאַרישקייטן און עבירות, מיין מַח איז פֿול מיט
 אַלע סאַרט פֿחדים, איך טראַכט נאַר וואס אַ
 צווייטער וועט זאָגן אויף מיר, און מיין מַח איז
 פֿאַרדרייט מיט אַלע סאַרט גייסטישע קרענק און
 שוועריקייטן.

הייליגער באַשעפֿער, שיק מיר שוין משה רבינו,
 העלף מיר אז איך זאל שוין טרעפֿן דעם אַמת'ן צדיק
 אזוי ווי משה רבינו וואס האט דעם פֿח מיר
 ארויסצונעמען פֿון מיין שווערע גלות מצרים,

הַעֲלֶה מִיר אַז אִיךְ זָאל זײַ צוֹהֶעֶרן צום קול פֿון דֵּעם
צִדִּיק, הַעֲלֶה מִיר אַז אִיךְ זָאל פֿאַלגן די אַלע עֲצוֹת
פֿונֶעם צִדִּיק, און דוּרף דֵּעם וועל אִיךְ אַרױסגײן פֿון
מײן אַײגֶענֶע גְלוּת, אִיךְ וועל אָמַת'דיג שְׁפִירן דֵּעם
"פֿאַילוּ הוּא זָא מַמְצְרִים", אִיךְ וועל קֶענֶען
אַרױסגײן פֿון מײן מַצְרִים, און דאַן וועל אִיךְ קֶענֶען
זײַנגען שִׁירָה פֿאַר דִּיר, און דִּיר דאַנְקען פֿאַר די
גְרוֹסֶע נְסִים וואס דו האָסט גֶעטוּן מײט מִיר.